

N-VA minst actief in Vlaams Parlement

De Tijd - 01 Okt. 2016

Pagina 9

Voor alle Vlaamse parlementsleden keken we hoe vaak ze amendementen, schriftelijke vragen en moties indienen, en hoe vaak ze het woord namen in de plenaire vergadering en de vakcommissies (tussenkomen). De oefening werd enkel voor de huidige legislatuur (sinds 2014) gemaakt. Paul Cordy (N-VA) en Bert Moyaers (sp.a) zitten niet in de oefening aangezien ze nog maar sinds dit jaar in het Parlement zitten.

De Tijd analyseerde een waaier aan parlementair werk: zowel mondelinge als schriftelijke initiatieven. Een van de opvallendste conclusies is dat uitgerekend de N-VA, de fractie van Peumans, niet goed uit de verf komt. De partij heeft het grootste aandeel passieve parlementsleden (43 %). Een verklaring kan zijn dat de N-VA mede door haar snelle groei veel mensen met weinig politieke ervaring in haar fractie heeft. Sommigen van hen vinden moeilijk de weg in het politieke labirint van de Vlaamse politiek.

De N-VA vindt dat niet zo erg. 'Als ze allemaal zo actief waren als Annick De Ridder of Lorin Parys, hadden we een probleem', klinkt het. Bovendien wil de partij het federale scenario van een overactieve fractie, met alle gevolgen van dien, absoluut vermijden. Daar slaagt fractieleider Matthias Diepen- daele tot nu toe goed in.

Diependaele vindt het logisch dat de N-VA-fractie het moeilijker heeft. 'We zijn met 43: dat is een derde van het Parlement. We hebben zes leden per commissie.' Het is voor de N-VA moeilijker om het aantal onderwerpen en bevoegdheden over haar leden te verdelen.

Uit onze oefening blijkt voorts dat de parlementsleden met een sterke reputatie zoals Robrecht Bothuyne (CD&V), Joris Vandenbroucke (sp.a), Andries Gryffroy (N-VA), Jan Bertels (sp.a), Björn Rzoska (Groen) naar voren komen als ijverige parlementsleden. Het hoeft niet te verbazen dat daar twee fractievoorzitters van de oppositie tussen zitten: Vandenbroucke en Rzoska. De rol van de oppositie blijkt uit het hogere aantal initiatieven en tussenkomen. Dat is ook logisch gezien hun functie als luis in de pels van de regering.

Ten slotte komen parlementsleden die hun job met andere mandaten combineren sneller in de categorie 'passievelingen' terecht. De groep telt twee partijvoorzitters, acht burgemeesters en zes schepenen.

De grafiek vertelt maar een deel van het verhaal. Deze kwantitatieve oefening zegt niets over de inhoud of de impact van de vragen en de initiatieven of over het werk dat erin kroop. Sommige parlementsleden nemen enkel het woord om zich voor de camera te profileren. Ook weten ze verdomd goed dat schriftelijke vragen een graadmeter zijn in rapporten van parlementsleden.

Overigens is het niet zo dat je veel vragen moet stellen om impact te hebben. Een parlements lid kan dankzij goede connecties met de regering of de kabinetten wegen op het gevoerde beleid, of dankzij goede relaties met de pers het publieke debat sturen. Die zaken vertalen zich niet in cijfers.

En Peumans? Als we dezelfde spelregels hanteren als voor de andere parlementsleden, belandt hij bij de 'passievelingen', maar dat doet hem onrecht aan, gezien zijn specifieke opdracht als parlementsvoorzitter.

U vindt een interactieve versie van de grafiek op onze site: www.tijd.be